

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У 3554/11
06.10.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Биљане Тамбурковски Баковић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судијским саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца Г.Ј.А, од оца Ј из И и Д.А.М од оца А из И, и њихове малолетне деце Н.Г.Ј, В.Г.Ј и А.Г.Х, које заступа М.М, дипломирани правник организације – Ценар за заштиту и помоћ тражиоцима азила из Б, Ул., против туженог Комисије за азил, ради поништаја решења од године, у предмету азила, у нејаваној седници већа одржаној дана 06.10.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба држављана И Govand Ј.А, од оца Ј, рођеног године у М – И и Д.А.М, од оца А, рођена године у М – И, као и њихове малолетне деце Н.Г.Ј, рођен године у М – И, В.Г.Ј, рођен године у М – И и А.Г.Ј, рођен године у А – Г, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељење за странце, Одсек за азил под бројем од године, којим је ставом првим диспозитива одбачен захтев овде тужилаца за азил у Републици Србији, а ставом другим тужиоци су обавезани да уколико немају други основ за боравак, напусте Републику Србију у року од 3 дана од правоснажности овог решења, а Г.Ј.А

и Д.А.М да Одсеку за азил врате личне карте за лице које тражи азил број и

У поднетој тужби тужиоци, преко пуномоћника, оспоравају законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Понављајући наводе које су износили у жалби истичу да је чињенично стање погрешно утврђено у вези са ситуацијом у којој су се тражиоци азила налазили у транзитним земљама (Турса, Грчка и Македонија) преко којих су стигли до Републике Србије као и ситуацијом у земљи порекла (И). Истичу да није спорно да су тражиоци азила прошли кроз земље које се налазе на листи сигурних трећих држава, али да приликом боравка у њима нису били у могућности подношења захтева за азил, имајући у виду положај миграната и тражиоца азила у тим земљама. Позивају се на извештаје међународних организација који указују на лош положај тражилаца азила у појединим од наведених земаља, као и чињеницу да је Турска ставила резерву на Протокол из 1967. године. Сматрају да се одлука првостепеног органа заснива на хипотетичком концепту, да је лице требало да зна за азил као институт у земљама кроз које је прошло. Указују да је првостепени орган погрешно разумео концепт сигурне треће земље, те да погрешно примењује закон, супротно Уставу и Женевској конвенцији из 1951. године, да је пренебрегнут принцип “non refoulement”, да је претходно требало утврдити да ли ће тражиоцима азила, у тим трећим земљама бити омогућено тражење азила односно да неће поново бити протерани у неку земљу где би било изложено порогону и другим повредама људских права. Истичу да је погрешно примењено материјално право, односно да првостепени орган није могао да доноси одлуку на основу члана 33. Закона о азилу, јер тражиоци азила нису имали реалне могућности да поднесу захтев за азил као и да земље кроз које су прошли за њих нису биле сигурне. Наводе да у И влада стање опште несигурности и да Г.Ј.А и његова породица испуњавају све услове за добијање избегличког статуса. Даље истичу да је првостепеним решењем дошло до кршења одредби Устава које се односе на право странаца, као и Европске конвенције о људским правима и основним слободама и то одредби чл. 1, 2, 3, 5. и 14. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предложили су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Пошто је оценио наводе тужбе, одговор на исту, као и целокупне списе предмета ове управно-правне ствари, Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Према стању у списима произлази да су Г.Ј.А и његова породица напустили И..... године, да су сви курдске националности и муслиманске вероисповести (сунити), као и да су пре доласка у Републику Србију боравили око 3 месеца у Турској, 8 месеци у Грчкој, где им се родило најмлађе дете, а потом преко Македоније илегално ушли на територију Републике Србије. На железничкој станици у Београду ангажовали су таксисту да их одвезе до Суботице, али је исти видевши да немају новца за возњу одлучио да их пријави полицији. Због илегалног уласка у земљу Г.Ј.А и његова супруга кажњени су од стране дежурног судије за прекршаје новчано и заштитном мером удаљење са територије Републике Србије са забраном повратка у трајању од 2 године. Након тога, одлазе у Центар за азиланте у Бањи Ковиљачи где подносе захтев за азил у Републици Србији. У оквиру утврђивања основаности захтева, дана године првостепени орган је одржао усмену расправу на којој су Г.Ј.А и Д.А.М, Х.Г.Ј, В.Г.Ј и А.Г.Ј саслушани, у смислу члана 33. став 2. Закона о азилу. На основу захтева и чињеница изнетих у поступку првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу и донео решење којим се наведеним тражиоцима азила одбацује захтев за азил у Републици Србији.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС" бр. 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Код напред наведеног, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужилаца изјављену против овако донетог решења првостепеног органа јер је у поступку који је претходио доношењу истог неспорно утврђено да су тражиоци азила, пре доласка у Републику Србију, боравили у сигурним трећим државама (Турска, Грчка и Македонија) као и околности у вези са могућношћу тражиоца азила да у тим земљама траже азил. Наиме, неспорна је чињеница да су тужиоци, пре доласка на територију Републике Србије, боравили и прошли преко територије држава које су на основу члана 2. Закона о азилу Одлуком Владе Републике Србије број: од године сврстане у сигурне треће државе, као и да су имали могућност да у тим земљама поднесу захтеве за азил.

Суд је ценио наводе тужбе које су тужиоци износили и у жалби, па налази да су исти неосновани са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, а тужиоци при том уз тужбу нису доставили нити изнели ни један доказ нити разлог на основу кога би се могло посумњати да би у некој

